

Arrest

nr. 89 127 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MONDELAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij kwam op 18 maart 1979 het Rijk binnen in het kader van gezinshereniging.

Op 18 juni 1997 werd zij door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en een geldboete met uitstel van drie jaar omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 22 januari 2010 werd zij van ambtswege afgevoerd door de gemeente daar zij niet voornamelijk en op regelmatige wijze in het Rijk heeft verbleven.

Vervolgens werd zij op 15 februari 2010, bij verstek, door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete omwille van opzettelijke verwondingen of slagen, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid tot gevolg hebben gehad en omwille van het wederrechtelijk vasthouden van een persoon. De feiten dateren van 2007. Tegen dit vonnis werd door de verzoekende partij verzet aangetekend, waarna de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 19 december 2011 de verzoekende partij vrijspak.

Op 15 maart 2011 werd zij door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar uit hoofde van poging tot opzettelijke doding en het voorhanden hebben van een vuurwapen of de daarbij horende munitie zonder een voorafgaande vergunning, met onmiddellijke aanhouding. De feiten dateren van 2003.

Tenslotte werd de verzoekende partij op 11 april 2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren wegens het aanhouden of doen aanhouden, gevangenhouden of doen gevangenhouden van een persoon en het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen die een ziekte of een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben. De feiten dateren van 2008.

Op 19 juni 2012, met kennisgeving op 26 juni 2012, beslist de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een besluit tot terugwijzing waarin de verzoekende partij gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten met een verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt:

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat hij op 28 juni 1979 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen in het kader van een gezinshereniging met zijn vader;

Overwegende dat hij beweert in mei 2008 teruggekeerd te zijn naar Marokko;

Overwegende dat hij op 22 januari 2010 werd afgevoerd van ambtswege; dat hij bijgevolg niet meer voornamelijk en op regelmatige wijze in het Rijk heeft verbleven;

Overwegende dat betrokkene op 9 augustus 2011 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat op 19 september 2011 werd beslist door het Stadsbestuur van Mechelen tot niet-inoverwegingneming van deze aanvraag;

Overwegende dat betrokkene op 24 november 2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op 5 december 2011, beslissing hem dezelfde dag betekend;

Overwegende dat betrokkene op 16 december 2011 een aanvraag tot herinschrijving heeft ingediend krachtens artikel 19 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 35 en 39 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981;

Overwegende dat er op 19 december 2011 werd beslist om geen gunstig gevolg te geven aan deze aanvraag, beslissing hem betekend op 20 december 2011;

Overwegende dat hij bijgevolg definitief zijn recht op verblijf verloren heeft;

Overwegende dat hij zich tussen 1 november 1995 en 12 december 1995 schuldig heeft gemaakt aan psychotrope stoffen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk MDMA; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, feiten waarvoor hij op 18 juni 1997 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar behalve de voorhechtenis;

Overwegende dat hij zich op 1 januari 2003 schuldig heeft gemaakt aan poging tot opzettelijke doding; aan een vuurwapen te hebben voorhanden gehad zonder de vereiste vergunning, feiten waarvoor hij op 15 maart 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, met onmiddellijke aanhouding;

Overwegende dat hij zich op 21 april 2008 schuldig heeft gemaakt aan een persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden, met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, haar huidskleur, haar afkomst, haar

ationale of etnische afstamming, haar geslacht, haar seksuele geaardheid, haar burgerlijke staat, haar geboorte, haar leeftijd, haar fortuin, haar geloof of levensbeschouwing, haar huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap of een fysieke eigenschap; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, haar huidskleur, haar afkomst, haar nationale of etnische afstamming, haar geslacht, haar seksuele geaardheid, haar burgerlijke staat, haar geboorte, haar leeftijd, haar fortuin, haar geloof of levensbeschouwing, haar huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap of een fysieke eigenschap, feiten waarvoor hij op 11 april 2011 werd veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat een eerste veroordeling het misdadige gedrag van betrokkene niet heeft kunnen verbeteren;

Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met E.K.L. (...), geboren te Fés op (...), van Belgische nationaliteit sinds 17 maart 2011 en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegend dat hij beweert in 2008 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Marokko, tot op het moment van zijn uitlevering op 27 januari 2011 door Frankrijk;

Overwegende dat zijn moeder, zijn zus en zijn 4 broers gevestigd zijn in het Rijk en op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat een zus van betrokkene samen met haar 7 kinderen in Marokko woont;

Overwegende dat hij zich op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; dat, in onderhavig geval, deze maatregel geen buitensporige inbreuk betekent op zijn privé en familiaal leven, in die zin dat betrokkene, voor dat hij werd uitgeleverd, gedurende 3 jaar vrijwillig is teruggekeerd naar zijn vaderland;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden;

Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de vele tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT:

Artikel 1.- E.N.A. (...), geboren te Beni Bouyahie op (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt te worden vrijgesteld van het rolrecht en in het beschikkend gedeelte verzoekt de Belgische staat te veroordelen tot de kosten van het geding, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat artikel 21, §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° De vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft (...);

Dat verzoeker sedert zijn vijfde levensjaar "voornamelijk" en op "regelmatige wijze" in het Rijk heeft verbleven;

Dat het feit dat betrokkene een drietal jaar afwezig is geweest geen afbreuk doet aan het feit dat hij ruimschoots voor de leeftijd van twaalf jaar bereikte en sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze in het Rijk heeft verbleven;

Overwegende dat artikel 21, §3 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"(...) Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare of de of veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

(...)

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen (...);

Overwegende dat artikel 12bis van het Wetboek van Nationaliteit het volgende bepaalt:

"De Belgische nationaliteit kunnen verkrijgen door een verklaring af te leggen (...), indien zij de leeftijd van achttien hebben bereikt:

(...)

3° de vreemdeling die zich kan beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats in België gedekt door een wettelijk verblijf en die op het tijdstip van de verklaring gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur";

Dat het feit dat betrokkene een korte tijd afwezig is geweest geen afbreuk doet aan het feit dat hij véél langer dan zeven jaar zijn hoofdverblijfplaats in België heeft gehad en dat hij gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur";

4. Overwegende dat uit voormelde wettelijke bepalingen minstens blijkt dat de wetgever heeft gewild dat niet lichtzinnig met een beslissing tot terugwijzing wordt omgesprongen wanneer de vreemdeling duurzaam verankerd is in België;

Dat uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken ten overvloede blijkt dat verzoekende partij enkel op duurzame wijze verankering in België is;"

3.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 21 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker suggereert in aanmerking te komen voor de uitzondering op terugwijzing, voorzien in art. 21 §1, 1° en 21 §3, 2° van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 21 §1, 1° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft

Art. 21 van de wet van 15 december 1980 werd ingevoegd door de wet van 26 mei 2005 tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de geïmmigreerde personen en van de Vreemdelingenwet.

De memorie van toelichting bij het betrokken wetsontwerp bepaalt het volgende (eigen onderlijning):

"54. Het nieuwe artikel 21 onderscheidt voortaan drie categorieën, in drie afzonderlijke paragrafen beoogt: degenen die in geen enkel geval kunnen verwijderd worden (§ 1), degenen waarvoor dat alleen kan in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land (§ 2) en degenen waarvoor dat alleen kan in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land (§ 3). Het zijn de vreemdelingen die tot het verblijf toegelaten of gemachtigd zijn die moeten genieten van de bepalingen van de wet.

Daarom voorziet de wet dat deze personen niet kunnen worden teruggewezen (middels een ministerieel besluit tot terugwijzing), noch uitgezet (middels een koninklijk besluit tot uitzetting). Het is duidelijk dat de vreemdeling die tot het verblijf toegelaten of gemachtigd is en die niet kan worden teruggewezen noch uitgezet omdat hij beantwoordt aan de door de wet voorziene criteria, ook niet middels een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden verwijderd." (Pari. St., Wetsontwerp, nr. 51-1555/1, 2004-2005, p. 19).

Verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing niet dat hij zijn recht op verblijf heeft verloren. Alleszins dient vastgesteld te worden dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing niet gemachtigd of toegelaten was tot verblijf, zodat hij niet in aanmerking lijkt te komen voor voormelde wetsbepaling.

Ondergeschikt merkt verwerende partij op dat uit voormelde wetsbepaling blijkt dat een vreemdeling minstens vóór zijn twaalf jaar moet aangekomen zijn in het Rijk en er sedertdien voornamelijk en op regelmatige wijze zijn verblijf moet hebben gehad, voorafgaand aan het ministerieel besluit tot terugwijzing.

Verzoeker betwist niet dat hij in mei 2008 vrijwillig is teruggekeerd naar Marokko en er drie jaar verbleven heeft. Hij betwist evenmin ambtshalve te zijn afgevoerd op 22 januari 2010. De afwezigheid in het Rijk van minstens drie jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing laat toe in alle redelijkheid te besluiten dat verzoeker niet meer voornamelijk en op regelmatige wijze in het Rijk heeft verbleven.

De Memorie van Toelichting bij voormelde uitzonderingsbepaling stelt :

"Het behoort eveneens aan de autoriteit die het voornemen heeft om een verwijderingsmaatregel te nemen ten overstaande van een vreemdeling die in België geboren is of die hier voor de leeftijd van 12 jaar aankwam toe om te beoordelen of de betrokkene hier al dan niet voornamelijk verbleef. Indien de betrokkene voor langere tijd buiten België verbleef, zal men de tijd die door hem in België doorgebracht werd moeten afwegen met de tijd die in het buitenland doorgebracht werd en tegelijk, conform met de vereisten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de belangrijkheid van de sociale en familiale banden die de betrokkene in België heeft opgebouwd in overweging moeten nemen."

Verwerende partij merkt op dat de thans bestreden beslissing een weloverwogen belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdend met het opgebouwde gezinsleven van verzoeker in België en de inmenging ervan door de thans bestreden beslissing, de systematische en zwaarwichtige schending van de openbare orde (zie infra), het gewelddadige karakter van het misdadig gedrag, het actuele gevaar voor de openbare orde en zijn significante periode van afwezigheid op het Belgisch grondgebied.

Verzoekende partij komt dan ook niet in aanmerking voor deze uitzonderingsbepaling.

Art. 21 §3, 2° van dezelfde wet luidt als volgt:

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk : (...)

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen

Verwerende partij verwijst opnieuw naar de Memorie van Toelichting :

"56. Algemeen gezien moet de beoordeling van de begrippen «ernstige aanslag op de openbare orde» of «ernstige aanslag op de veiligheid van het land» in concreto gebeuren en in functie van alle elementen terzake, zoals die bestaan op het moment dat de administratie beslist en niet alleen ten aanzien van de feiten voor dewelke de vreemdeling veroordeeld werd tot een gevangenisstraf(Pari. St., De Kamer, 2004-2005 (51e zitting), 1555/001, p. 19).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing in concreto heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt een actueel gevaar te betekenen voor openbare orde: zo wordt verwezen naar zijn verblijf in België, de in België aanwezige familieleden, zijn strafrechtelijke veroordelingen, waaruit een zekere zwaarwichtigheid van de feiten blijkt, en het feit dat verzoeker systematisch de regels van de samenleving met de voeten treedt. Verzoekende partij betwist deze motivering op zich niet.

Gelet op het feit dat verzoeker door zijn gedrag een ernstig en actueel gevaar de openbare orde betekent, kan hij niet genieten van voormelde uitzonderingsbepaling.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Vooreerst wordt vastgesteld dat het bestreden besluit genomen is op basis van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Artikel 20 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag

een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

Uit de bewoordingen van artikel 20, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat ten opzichte van een vreemdeling die niet in het Rijk gevestigd is een besluit tot terugwijzing kan worden genomen indien deze vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad.

De verzoekende partij meent dat zij onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 21 van de vreemdelingenwet valt, waardoor zij niet zou kunnen worden uitgezet en de nietigverklaring van het bestreden besluit zich opdringt. Zij toont met haar uiteenzetting evenwel niet aan zich in één van dergelijke uitzonderingssituaties te bevinden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, geboren in 1974, in 1979 het Rijk binnenkwam in het kader van een gezinshereniging met haar vader en op 28 juni 1979 in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel. Zij verklaart op 1 mei 2008 het Rijk te hebben verlaten en te zijn teruggekeerd naar Marokko, waar zij tot 15 januari 2011 zou hebben verbleven. Ondertussen werd zij van ambtswege afgevoerd op 22 januari 2010. Op 27 januari 2011 werd zij door de Franse overheid uitgeleverd aan België.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij niet onder de hypothese van artikel 21, §1 van de vreemdelingenwet valt, daar zij, hoewel zij voor de leeftijd van twaalf jaar in het Rijk is aangekomen, er niet voornamelijk en op regelmatige wijze heeft verbleven. Op 1 mei 2008 zou zij het Rijk verlaten hebben. Sinds haar terugkeer op 27 januari 2011 verblijft zij hier zonder verblijfstitel. Ook werd zij niet erkend als vluchteling. Dergelijke vrijwillige afwezigheid in het Rijk laat toe op kennelijk redelijke wijze te oordelen dat verzoekende partij niet voornamelijk en regelmatig in het Rijk verblijft.

Bovendien stellen de voorbereidende werken die hebben geleid tot het ontstaan van artikel 21 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat:

“(…)Het zijn de vreemdelingen die tot het verblijf toegelaten of gemachtigd zijn die moeten genieten van de bepalingen van de wet. Daarom voorziet de wet dat deze personen niet kunnen worden teruggewezen (middels een ministerieel besluit tot terugwijzing), noch uitgezet (middels een koninklijk besluit tot uitzetting).(...)”

Terwijl de verzoekende partij in casu op het moment dat het ministerieel besluit werd genomen niet toegelaten of gemachtigd was tot verblijf in het Rijk.

Uit het advies van de Raad van State met nr. 37.592/2/V omtrent artikel 21, §1, 1° van de vreemdelingenwet blijkt nogmaals dat de bepaling niet tot doel wil hebben dat vreemdelingen die illegaal in het Rijk verblijven er zich op kunnen beroepen. Dit advies luidt immers als volgt:

“1. In verband met onderdeel 1° van de bepaling die artikel 21, § 1, zou worden van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt uit de memorie van toelichting dat «een illegaal verblijf (...) onder geen beding (kan) worden ingeroepen om van deze bepaling te genieten».

Bijgevolg zou moeten worden verduidelijkt dat het bedoelde verblijf regelmatig moet zijn geweest door in het ontworpen artikel 21, § 1, 1°, te schrijven : «die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft».”

Evenmin voldoet de verzoekende partij aan de voorwaarden van artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet. Voor haar vertrek naar Marokko verbleef zij evenwel sedert minstens twintig jaar in het Rijk, doch dit verblijf is geenszins regelmatig sinds zij, zoals eerder werd uiteengezet, na een uitlevering door Frankrijk illegaal in de Belgische gevangenis verblijft en voordien al in 2008 vrijwillig België verliet. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in Marokko nog banden onderhield met België en/of met haar gezin in België. Ook de hypothese van artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet is niet op haar van toepassing. Vooreerst liep zij verschillende veroordelingen op, waarvan één vijf jaar gevangenisstraf bedraagt. Ook oefent zij niet het ouderlijk gezag uit als ouder of voogd of voldoet zij aan een ouderhoudsplicht zoals omschreven in deze bepaling.

Tenslotte heeft artikel 21, §3 van de vreemdelingenwet evenmin betrekking op de verzoekende partij: om de reeds uiteengezette redenen voldoet zij niet aan de voorwaarden van een regelmatig en ononderbroken verblijf sedert minstens tien jaar, zij toont niet aan te voldoen aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven, zij is geen echtgenote van een Belgisch onderdaan en niet getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid zoals omschreven in deze bepaling.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties van artikel 21 van de vreemdelingenwet te bevinden waarin het onmogelijk is teruggewezen te worden.

Waar zij er van uit lijkt te gaan dat zij over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij op 22 januari 2010 van ambtswege werd afgevoerd daar zij niet op regelmatige wijze in het Rijk verblijft, nu zij voor een langere tijd naar Marokko was teruggekeerd. De verzoekende partij toont niet aan dat zij de ambtswege afvoering ooit heeft betwist. Zoals reeds gesteld verklaarde zij

op 1 mei 2008 naar Marokko te zijn teruggekeerd en kwam zij het Rijk terug binnen op 27 januari 2011 na uitlevering door Frankrijk. Waar zij stelt sedert de leeftijd van vijf jaar voornamelijk en op regelmatige wijze in het Rijk te hebben verbleven, is deze bewering foutief. Ook betwist zij in haar verzoekschrift niet dat zij haar verblijfsrecht is verloren. Evenmin verduidelijkt zij waarom het feit dat zij duurzaam verankerd zou zijn in België dient te verhinderen dat haar een ministerieel besluit tot terugwijzing wordt uitgereikt.

De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij de openbare orde of de nationale veiligheid van het land heeft geschaad, nu zij zware feiten heeft gepleegd waarvoor zij tevens is veroordeeld tot respectievelijk een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van drie jaar op 18 juni 1997, een gevangenisstraf van vijf jaar op 15 maart 2011 en een werkstraf van 120 uren op 11 april 2011 en de feiten worden opgesomd in de bestreden beslissing.

Aldus valt zij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 20 van de vreemdelingenwet en kan haar op grond daarvan een ministerieel besluit tot terugwijzing worden uitgereikt.

Verder citeert de verzoekende partij als volgt uit artikel 12bis van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit:

"De Belgische nationaliteit kunnen verkrijgen door een verklaring af te leggen (...), indien zij de leeftijd van achttien hebben bereikt:

(...)

3° de vreemdeling die zich kan beroepen op zeven jaar hoofdverblijfplaats in België gedekt door een wettelijk verblijf en die op het tijdstip van de verklaring gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur";

Zij stelt dat het feit dat zij een korte tijd afwezig is geweest geen afbreuk doet aan het feit dat zij veel langer dan zeven jaar haar hoofdverblijfplaats in België heeft gehad en dat zij gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van onbepaalde duur. De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij geciteerde bepaling verband houdt met het al dan niet verkrijgen van de Belgische nationaliteit, hetgeen in casu niet het voorwerp vormt van de kritiek van de verzoekende partij. Verder laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke wijze deze bepaling haar grief kan ondersteunen.

Bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen dat het winstgevend en gewelddadige karakter van het misdadige gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde.

De argumentatie van de verwerende partij dient te worden bijgetreden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en *"de (formele en/of materiële) motiveringsplicht."*

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat uit de feiten blijkt dat hij nooit gerecidiveerd heeft t.a.v. dezelfde misdrijven;

Dat verzoekende partij zich heeft verzoend met de dochter van zijn broer S.E.N. (...), haar schadevergoeding betaald;

Dat het geschil inmiddels volledig is bijgelegd;

Dat verzoeker het slachtoffer van de feiten 2003 betaalt (stuk 15);

Dat de misdrijven voornamelijk in zijn jeugd gesitueerd kunnen worden;

Dat uit een recente VRIJSPRAAK dd. 19 december 2011 inzake vermeende feiten d.d. 27.10.2007, ten overvloede blijkt - de uitspraak dateert van voor de bestreden beslissing - dat betrokkene zijn leven heeft gebeterd (hij heeft het slachtoffer geholpen en naar het ziekenhuis gebracht), letterlijk:

"De medebeklaagden geven de door hen toegebrachte slagen toe doch stellen dat beklagde E.N.A. (...) de hele tijd heeft getracht om de gemoederen te bedaren en zelf niet geslagen heeft" (stuk 17);

Dat ook hieruit blijkt dat de aspecten ten gunste van verzoeker in onvoldoende mate werden onderzocht en dienvolgens niet in rekening werden gebracht;

Dat op het niveau van de Strafvuotoeringscommissie (SURB) zijn dossier enkel geblokkeerd zit omdat hij, naar verluidt, niet meer over een verblijfsrecht beschikt;

Dat wanneer hij vrij komt hij terug aan de slag kan bij twee potentiële werkgevers (stuk 6 en 7);
 Dat hij kan terugkeren naar zijn eigen huis waar zijn levenspartner woont;
 Dat in dit licht het dossier, na zorgvuldig onderzoek in concreto, diende benaderd te worden;
 Dat het privé-leven en het gezinsleven van betrokkene zich volledig in België afspeelt, en dat hij met zijn land van oorsprong, zijnde Marokko, geen echte fundamentele band meer heeft, maar eerder een theoretische, namelijk de nationaliteit;
 Dat niet in acht werd genomen dat verzoeker vooral door zijn oudere broers werd opgevoed;
 Dat hij enkel Nederlands, doch geen Arabisch lezen en schrijven kan, hetgeen uiteraard in voortkomend geval fundamentele problemen in Marokko zal opleveren;
 Dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijken dat de overheid in onvoldoende mate de impact op het leven van verzoekende partij én zijn Belgische partner heeft onderzocht;
 Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt;
 Dat indien zulk een onderzoek zou gevoerd er een ander beeld zou zijn ontstaan, en de verzoekende partij zich daarom verplicht ziet tal van stukken toe te voegen aan het onvolledig administratief dossier;
 Dat betrokkene - zoals in de bestreden beslissing wordt erkend - in België een partner heeft;
 Dat het bestuur b.v. niet uit het louter bestaan van een strafrechtelijke veroordeling in hoofde van een vreemdeling kan afleiden dat de betrokkene dient te worden uitgewezen of uitgezet, zonder voor het overige het persoonlijk gedrag van betrokkene in concreto te hebben onderzocht (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, 2009, p.58 e.v.);
 Dat bij een dergelijke vergaande maatregel, die unilateraal van het bestuur uitgaat, bovendien een - verstrengde zorgvuldigheidsplicht - op de overheid rust;
 Dat er nooit een omstandig - persoonlijk - onderzoek werd gevoerd;
 Dat enkel de nadruk wordt gelegd op zijn strafrechtelijke veroordelingen, zonder meer;
 Dat uit de bestreden beslissing geen concrete belangenafweging blijkt;
 Dat op het niveau van de Strafvueroeringscommissie (SURB) zijn dossier enkel geblokkeerd zit omdat hij niet meer over een verblijfsrecht zou beschikken;
 Dat indien deze hinderpaal er niet zou zijn hij met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in aanmerking zou komen voor een elektronisch toezicht of een vervroegde invrijheidstelling onder voorwaarden (waaronder een verplichte begeleiding bij de AA - nogmaals de feiten van de nieuwjaarsnacht 2003 hebben zich enkel onder invloed kunnen voordoen) (stukken 12 en 13);
 Dat de stelling dat "het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden" geenszins concreet genoeg is om een zulke vergaande beslissing, gelet op zijn duurzame verankering, te verantwoorden;
 Dat dit ook een schending uitmaakt van de (formele en/of materiële) motiveringsplicht (cf. o.a. naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen);
 Dat de feiten, waarvoor hij een de zwaarste straf opliep, zich zeven jaar geleden voordeden;
 Dat het aldus kennelijk onredelijke is dat een vreemdeling, die een dertigtal jaar in België legaal verbleef, en aldaar drie veroordelingen heeft opgelopen, waarvan de laatste slechts bestraft werd met een werkstraf, wordt teruggewezen, te meer gelet op zijn onbetwistbare duurzame verankering;"

3.2.1.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat artikel 8 E.V.R.M. het volgende bepaalt:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Dat zoals uit de bestreden beslissing blijkt er wel degelijk sprake is van een inmenging in het privé, familie- en gezinsleven van verzoeker;

Dat uit de bestreden beslissing aldus blijkt dat wordt erkend dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een "voortgezet verblijf" (cf. eerste middel);

Dat bijgevolg in twijfel kan getrokken worden dat artikel 20 van de Vreemdelingenwet - (en niet artikel 21 van de Vreemdelingenwet) - de "wettelijke" rechtsgrond is waarop de bestreden beslissing kan gegrond worden;

Dat bijgevolg moeilijk (tegenstrijdig) kan worden volgehouden dat betrokkene - zonder meer - "definitief zijn recht op verblijf heeft verloren", gelet op artikel 8 E.V.R.M.;

Dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing moet blijken dat de inmenging "legitiem" is.

Dat hoewel uit artikel 8 lid 2 E.V.R.M. inderdaad blijkt dat de overheid in het privé, familie- en gezinsleven kan interveniëren ten einde de openbare orde te vrijwaren;

Dat de overheid evenwel voorbij gaat aan het feit het zwaarste misdrijf vooral in zijn late jeugd gesitueerd kan worden;

Dat op het niveau van de Straftuitvoeringscommissie (SURB) zijn dossier enkel geblokkeerd zit omdat hij zogenaamd niet meer over een verblijfsrecht beschikt, daargelaten de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. te dezen;

Dat in de bestreden beslissing op een niet concrete wijze wordt verduidelijkt waarom betrokkene, ook nu nog een ernstig en actueel risico voor de openbare orde zou, inhouden;

Dat hier een loutere vooringenomenheid uit blijkt;

Dat uit een recente gerechtelijke uitspraak, ten overvloede blijkt, ook al is de uitspraak van na de bestreden beslissing, dat betrokkene zijn leven heeft gebeterd (stuk 17);

Dat voorhouden dat drie veroordelingen in een tijdsperiode van méér dan dertig jaar, gelet op wat vooraf gaat en volgt, automatisch inhoudt dat betrokkene in de toekomst nog misdrijven zal plegen, louter speculatief van aard is en geen steun vindt in het administratief dossier, noch in een gedegen en persoonlijk onderzoek;

Dat de bestreden beslissing naar doel onevenredig is en niet bewijst, dat hij bij vrijlating, een voor de openbare orde zal betekenen;

Dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing moet blijken dat de inmenging "noodzakelijk" is en dat het belang van de Staat te dezen - zonder meer na een belangenafweging - primeert;

Dat wanneer verzoeker vrij komt hij terug aan de slag kan bij zijn vroegere werkgever.

Dat hij kan terugkeren naar zijn eigen huis, voor zover voldoende onderzocht, waar zijn - levenspartner - woont, kan niet worden betwist;

Dat er ten andere rekening mee moet worden gehouden dat naast zijn relatie met Mevr. L.E.K. (...), verzoeker ook een nauwe affectieve band ontwikkeld heeft met haar twee kinderen, M. (...) en O. (...), en dat hiermee in de bestreden beslissing volstrekt onvoldoende rekening werd gehouden (cf. eerste middel / verstrengd zorgvuldigheidsbeginsel) ;

Dat ook met haar kinderen een innige band tot stand kwam en deze hem ook regelmatig bezoeken in de gevangenis;

Dat uit het feit dat hij in zijn leven - een al bij al korte periode - vrijwillig naar Marokko is teruggekeerd, niet redelijk kan worden afgeleid dat zijn privé, familie- en gezinsleven niet op determinerende wijze in België heeft afgespeeld;

Dat het privé-leven en het gezinsleven zich volledig in België afspeelde, en hij met zijn land van oorsprong, zijnde Marokko, geen fundamentele band meer heeft maar enkel nog een theoretische, namelijk de nationaliteit;

Dat het feit dat hij daar nog één zus in Marokko heeft wonen, terwijl in België zijn partner met de Belgische nationaliteit evenals zij moeder en vier broers gevestigd zijn in alle redelijkheid aantoonbaar dat deze bijzonder zware beslissing onevenwichtig en kennelijk onredelijk is;

Dat betrokkene bij een eventuele verwijdering wel degelijk van bijna héél zijn familie losgerukt wordt;

Dat hij enkel Nederlands doch geen Arabisch lezen en schrijven kan, hetgeen uiteraard fundamentele hinderpaal is om in Marokko zal - onder meer - professioneel te functioneren;

Dat bovendien verre van evident is dat zijn Belgische partner, zonder problemen, samen met hem naar Marokko kan immigreren teneinde hun gezinsleven aldaar te vrijwaren, te meer daar betrokkenen in België over een eigen gezinswoning hebben, in volle eigendom van verzoeker, beschikken;

Dat de moeder van verzoeker hartpatiënte is en gelet op haar zwakke gezondheid en ouderdom op elk moment kan bezwijken hetgeen in hoofde van verzoeker een emotionele hinderpaal vormt (stuk 16);

Dat de tienjarige verwijdering van wel degelijk, gelet op wat vooraf gaat, een buitensporige inbreuk betekent op zijn privé, familie- en gezinsleven, hetgeen aldus een miskennis is van artikel 8 E.V.R.M.;"

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede en het derde middel in haar nota:

"Het tweede en derde middel worden gezamenlijk behandeld, gelet op de gelijklopende kritiek.

Verzoeker beroept zich op een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en motiveringsplicht en art. 8 EVRM.

Verzoeker betoogt nooit te hebben gerecidiveerd ten aanzien van eenzelfde misdrijf, zich te hebben verzoend met de dochter van zijn broer en haar schadevergoeding betaalt en dat de misdrijven zich voornamelijk in zijn jeugd hebben voorgedaan. Verzoeker wijst op een vrijspraak d.d. 19 december 2011 en dat hij, eens vrijgelaten, bij twee werkgevers aan de slag kan. Verzoeker heeft geen fundamentele band met Marokko en hij werd opgevoed door zijn oudere broers. Hij zou enkel Nederlands spreken en geen Arabisch. Hij wijst op zijn Belgische partner. Er zou nooit een omstandig onderzoek gevoerd zijn en de nadruk zou teveel liggen bij de strafrechtelijke veroordelingen. De feiten waarvoor hij de zwaarste straf heeft opgelopen dateren van zeven jaar geleden en dat hij sedert ongeveer 30 jaar in België verblijft. Zijn moeder is een hartpatiënte die gelet op haar ouderdom elk moment kan bezwijken. Een terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook een emotionele hinderpaal betekenen voor verzoeker.

Tot slot geeft verzoeker nog een verwarde uiteenzetting van art. 20 en 21 van de wet van 15 december 1980. Verwerende partij heeft dienaangaande de eer de exceptie 'obscuri libelli' op te werpen. Geheel ten overvloede merkt verwerende partij op dat de juridische rechtsgrond van de thans bestreden beslissing wel degelijk art. 20 van de wet van 15 december 1980 is en dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een uitzonderingsbepaling, zoals voorzien in art. 21 van diezelfde wet (zie eerste middel).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissing hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing wel degelijk een concrete belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals die bleek uit het administratief dossier.

Verzoekende partij heeft een aantal zwaarwichtige veroordelingen opgelopen: zo werd hij onder meer d.d. 15 maart 2011 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar met onmiddellijke aanhouding wegens poging tot opzettelijke doding en het bezit van een vuurwapen zonder vergunning. Verzoeker vuurde vier maal in een café waar mensen aanwezig waren en raakte één persoon in het linkerbeen.

Voorheen was hij reeds op 18 juni 1997 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar, behalve de voorhechtenis, wegens invoer, uitvoer, vervaardiging, in bezit houden, kopen en verkopen van psychotrope stoffen, namelijk MDMA en de invoer, uitvoer, vervaardiging, in bezit hebben, kopen of verkopen van verdovende middelen.

Op 11 april 2011 werd hij veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren, voor persoon te hebben aangehouden of te doen aanhouden, gevangen gehouden of te doen gevangen houden, aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid met de omstandigheid dat één van de drijfveren werd ingegeven door racisme. Verzoeker pleegde deze feiten ten aanzien van zijn nicht (ook van allochtone origine) die een andere levensbeschouwelijke overtuiging erop nahoudt dan verzoeker, die de traditionele moslimgewoonten wenst nageleefd te zien (dixit vonnis correctionele rechtbank Mechelen d.d. 12 oktober 2009, aanwezig in het administratief dossier).

Deze opsomming laat op zich toe te concluderen dat verzoekende partij door zijn eigen gedrag de openbare orde heeft geschaad. Bovendien heeft verzoeker, na een eerste veroordeling, zijn gedrag niet kunnen beteren. Het winstgevende en gewelddadige karakter van de feiten laat eveneens toe te besluiten dat verzoeker wel degelijk een actueel en ernstig risico vormt voor de openbare orde.

Art. 8 EVRM als volgt luidt:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een schending van art. 8 EVRM wordt gelet op voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

De thans bestreden beslissing houdt eveneens rekening met zijn relatie met mevrouw E.K.L. (...) (van Belgische nationaliteit, (...)), met de aanwezige familieleden in België. De inmenging in het privé- en gezinsleven door de thans bestreden beslissing wordt expliciet erkend, doch wordt gemotiveerd dat de bescherming van de openbare orde deze inmenging rechtvaardigt. Bovendien is er geen sprake van een disproportionele inbreuk in het privé en familiaal leven, aangezien verzoeker in mei 2008 voor een periode

van drie jaar zelf vrijwillig is teruggekeerd naar Marokko.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding tot stand is gekomen.

Het tweede en derde middel zijn niet ernstig."

3.2.3. Daar het tweede en derde middel onderling samenhangen, zullen zij samen worden besproken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het bestreden besluit geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 20 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgereikt nu, gelet op het feit dat zij de openbare orde heeft geschaad, een inmenging in haar rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM gerechtvaardigd is. Het winstgevende en gewelddadige karakter van haar misdadig gedrag zou een ernstig risico aantonen voor een nieuwe schending van de openbare orde dat superieur is aan de privébelangen die zij kan doen gelden, waardoor de verwijdering van het grondgebied een noodzakelijke maatregel vormt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit haar uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij het bestreden besluit inhoudelijk bekritiseert, zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het reeds geciteerde artikel 20 van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris de verzoekende partij kan terugwijzen wanneer zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan haar verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verscheidene strafrechtelijke veroordelingen opliep. Zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van drie jaar op 18 juni 1997 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs gepleegd in 1995. Vervolgens werd zij op 15 maart 2011 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens poging tot opzettelijke doding en het voorhanden hebben van een vuurwapen of de daarbij horende munitie zonder een voorafgaande vergunning, met onmiddellijke aanhouding, voor feiten die dateren van 2003. Tenslotte werd zij op 11 april 2011 veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren wegens het aanhouden of doen aanhouden, gevangenhouden of doen gevangenhouden van een persoon en het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen die een ziekte of een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebben voor feiten die dateren van 2008. Het betreft ernstige feiten.

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet, maar houdt slechts voor dat *“overwegende dat uit de feiten blijkt dat hij nooit gerecidiveerd heeft t.a.v. dezelfde misdrijven; Dat verzoekende partij zich heeft verzoend met de dochter van zijn broer S.E.N. (...), haar schadevergoeding betaald; Dat het geschil inmiddels volledig is bijgelegd; Dat verzoeker het slachtoffer van de feiten 2003 betaalt (stuk 15); Dat de misdrijven voornamelijk in zijn jeugd gesitueerd kunnen worden”*, dat uit de vrijspraak van 19 december 2011 blijkt *“dat betrokkene zijn leven heeft gebeterd”* en dat met deze *“aspecten ten gunste van verzoeker”* in onvoldoende mate is rekening gehouden.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk in concreto gemotiveerd waarom zij van mening is dat aan de verzoekende partij een besluit tot terugwijzing diende te worden afgegeven. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de strafrechtelijke veroordelingen, die in de bestreden beslissing worden opgesomd, en mede gelet op de ernst van de feiten en het herhaaldelijk schenden van de openbare orde, afleidt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad. De verwerende partij stelt dat een eerste veroordeling het misdadig gedrag van de verzoekende partij niet heeft kunnen verbeteren. Verder wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat het winstgevende en gewelddadige karakter van haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde en dat de verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door haar persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten. Het feit dat zij, zoals zij in haar verzoekschrift beweert, wanneer zij vrijkomt naar haar eigen huis zou kunnen terugkeren, aan de slag zou kunnen bij twee potentiële werkgevers, dat de feiten waarvoor zij de zwaarste veroordeling opliep zich naar eigen zeggen zeven jaar geleden voordeden in haar *“late jeugd”* en dat zij duurzaam verankerd zou zijn in het Rijk, doen aan het voorgaande geen afbreuk, te meer, zoals de bestreden beslissing stelt, de verzoekende partij niet weerlegt verschillende jaren in Marokko te hebben verbleven. Gelet op het voorgaande kan zij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing loutere vooringenomenheid blijkt.

Waar de verzoekende partij van mening is dat artikel 21 de rechtsgrond van de bestreden beslissing dient te zijn en niet artikel 20 van de vreemdelingenwet omdat er sprake zou zijn van een voortgezet verblijf, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel, waaruit duidelijk blijkt dat de rechtsgrond van de bestreden beslissing wel degelijk artikel 20 van de vreemdelingenwet is, nu de verzoekende partij niet meer over een verblijfsrecht beschikt noch over een regelmatig verblijf beschikte en zij zich schuldig heeft gemaakt aan schendingen van de openbare orde of de veiligheid van het land, redenen waarom haar een ministerieel besluit tot terugwijzing werd afgegeven, en zij niet aantoonde zich in één van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 21 van de vreemdelingenwet te bevinden. Bovendien blijkt dat in de bestreden beslissing de voor artikel 8 EVRM noodzakelijke afweging werd gemaakt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om het bestreden besluit te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 8 EVRM. Inzake artikel 8 EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Overwegende dat betrokkene een relatie heeft met E.K.L. (...), geboren te Fés op (...), van Belgische nationaliteit sinds 17 maart 2011 en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegend dat hij beweert in 2008 vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Marokko, tot op het moment van zijn uitlevering op 27 januari 2011 door Frankrijk;

Overwegende dat zijn moeder, zijn zus en zijn 4 broers gevestigd zijn in het Rijk en op bezoek komen in de gevangenis;

Overwegende dat een zus van betrokkene samen met haar 7 kinderen in Marokko woont;

Overwegende dat hij zich op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten; dat, in onderhavig geval, deze maatregel geen buitensporige

inbreuk betekent op zijn privé en familiaal leven, in die zin dat betrokkene, voor dat hij werd uitgeleverd, gedurende 3 jaar vrijwillig is teruggekeerd naar zijn vaderland;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden;

Overwegende dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende, bijgevolg, dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van gepleegde feiten, voldoende bewezen door de vele tegen betrokkene uitgesproken gevangenisstraffen;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij voornamelijk naar de band die ze heeft met haar Belgische partner en diens kinderen. Daarnaast wijst zij op de band met haar moeder en vier broers die in België verblijven om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat verzoekende partij sinds 1979 in België verblijft, dat zij voor haar opsluiting samenwoonde met haar partner en dat haar partner en diens twee kinderen haar regelmatig bezoeken in de gevangenis is er in casu sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM ten aanzien van haar partner en de kinderen van haar partner.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij eveneens een privéleven in het Rijk heeft opgebouwd.

Bijgevolg vormt de bestreden beslissing een inmenging in haar privé- en gezinsleven, waardoor het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging dient te worden genomen.

De verzoekende partij wijst er op dat haar privé- en gezinsleven zich volledig in België afspelen, dat zij met Marokko *“geen echte fundamentele band meer heeft, maar eerder een theoretische, namelijk de nationaliteit”*, dat niet in acht genomen werd dat zij vooral door haar oudere broers werd opgevoed, dat zij een nauwe affectieve band heeft ontwikkeld met de twee kinderen van haar partner waarmee onvoldoende rekening werd gehouden, dat zij geen Arabisch kan lezen en schrijven, hetgeen *“in voorkomend geval fundamentele problemen in Marokko zal opleveren”* en dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de impact van de bestreden beslissing op het leven van de verzoekende partij en haar Belgische partner. Zij uit kritiek op het feit dat de verwerende partij in het bestreden besluit, waarin het bestaan van een privé- of gezinsleven geenszins wordt ontkent, het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde belangrijker inschat dan haar privébelangen. Zij verwijt de verwerende partij dat de inmenging niet legitiem is en onevenredig.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de inmenging inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet, meer specifiek in de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. De inmenging is bijgevolg legitiem. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. In casu kan worden aangenomen dat de inmenging noodzakelijk is. In het bestreden besluit wordt vermeld dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende zwaarwichtige misdrijven. Bovendien wijst het bestreden besluit er op dat de verzoekende partij maar liefst drie jaren in een recent verleden in het buitenland verbleef.

De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij de openbare orde van het land verschillende keren heeft geschaad. Zij heeft zware feiten gepleegd waarvoor zij tevens is veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraffen en een werkstraf en deze feiten worden opgesomd in het bestreden besluit. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen dat het winstgevende en gewelddadige karakter van het misdadige gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico aantoont voor een nieuwe schending van de openbare orde. Met haar uiteenzetting slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Waar zij stelt dat het voor haar Belgische partner niet evident is om naar Marokko te emigreren en dat haar zieke moeder in België verblijft, wijst de Raad er op dat uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij een voldoende concrete beoordeling heeft gemaakt bij het nemen ervan en op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld dat het gevaar dat de verzoekende partij betekent voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan het door haar uitgebouwde privé- en gezinsleven in België, daargelaten de vraag of dit nog actueel bestaat. Het feit dat zoals de verzoekende partij voorhoudt *“dat op het niveau van de Straftuitvoeringscommissie (SURB) zijn dossier enkel geblokkeerd zit omdat hij niet meer over een verblijfsrecht zou beschikken”* en *“dat indien deze hinderpaal er niet zou zijn hij met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid in aanmerking zou komen voor elektronisch toezicht of een vervroegde invrijheidsstelling onder voorwaarden (waaronder een verplichte begeleiding bij de AA – nogmaals de feiten van de nieuwjaarsnacht 2003 hebben zich enkel onder invloed kunnen voordoen)”* doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij in 2008 vrijwillig het Rijk heeft verlaten en naar eigen zeggen naar Marokko is teruggekeerd, waaruit blijkt dat het voor de verzoekende partij niet onmogelijk is om gescheiden van haar familie die in België verblijft te leven. Zij heeft hier jaren voor gekozen. Dit gegeven wijst er op dat de verzoekende partij nog banden heeft met Marokko. Zij keerde pas in 2011 terug na uitlevering door Frankrijk. Voorts worden geen elementen aangevoerd dat tijdens haar buitenlands verblijf de banden met België werden onderhouden.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De staatssecretaris maakte een correcte toepassing van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. Uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij de particuliere belangen van de verzoekende partij heeft afgewogen tegen de belangen van de samenleving en heeft geconcludeerd dat de bescherming van de samenleving dient te primeren op de belangen die de verzoekende partij in het Rijk beweert te hebben. De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aanvoert, verduidelijkt zij niet waarom dit beginsel geschonden wordt. Bovendien zijn de veroordelingen, waarop de staatssecretaris steunt om de verzoekende partij terug te wijzen en die inmiddels in kracht van gewijsde zijn getreden, objectieve gegevens die blijken uit het administratief dossier en die door de partijen niet wordt betwist. Dit gegeven moet dan ook niet het voorwerp uitmaken van "het recht om gehoord te worden", omdat het "horen" niets toevoegt aan voornoemde zware strafrechtelijke veroordelingen. De hoorplicht is bovendien niet voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer de bevoegde staatssecretaris een besluit tot terugwijzing neemt (analogie: RvS 4 maart 2005, nr.141 596).

Waar de verwerende partij bij de bespreking van het tweede en derde middel in haar nota de exceptie *obscuri libelli* inroept omwille van de volgens haar verwarrende uiteenzetting die de verzoekende partij geeft over de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel noch in haar derde middel een uiteenzetting geeft over deze wetsbepalingen. In zoverre de verwerende partij de bespreking van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet in het eerste middel van de verzoekende partij bedoelt, wijst de Raad er op dat er evenwel geen nood bestaat over de exceptie een uitspraak te doen, aangezien het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan gegronde middelen die tot de nietigverklaring kunnen leiden, dient te worden verworpen.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. BEELEN